

Півтора бажання

Марина Павленко

(О щ а д л и в а казка, перемотана Ялосоветою

з уст чудернацької на вигляд перекупки)

Тітку Секлету знали по всій окрузі. Що вже рум'яна, що гостроязика. А що вже до всякого діла беручка!..

Навіть у неділеньку рано, поки там інша хазяйка ще очі зо сну протирає, Секлета вже й худібку попорає, і сніданочок злагодить, і до церкви збігає!.. Та, прихопивши з собою всілякого домашнього товару, на ярмарок торгувати подається.

Чистенькою лляничкою зав'яжеться чепурненько та покупців солоденько закликає, так що до обіду спродається! Чом би й ні: крам у неї завжди путящий. Овочі як перемиті, птиця вгодована, чиста.

Інша б ухопила виручку — і ну тринькати! На ще одну хустку, на медяники дітям чи іншу дурницю.

Секлета — ні, не з таких! Ні з'їсти, ні спити, ні сходити зайвого ніколи собі не дозволить. Копійку до копійки складає та примножує, складає та примножує. Де складає? А хто вам признається?

Того дня легко торгувалося. Ще останні груші допродати — і додому.

Аж звідки не візьмися — жебрачка сунеться.

— Не пошкодуй, молодице, копійчину голодній жінці...

Не пошкодуй. Казати легко. А щоб ту копійчину заробити, скільки треба наробитися-наморитися! Дотягти до базару! Напектися на сонці, поки продається! І — віддай? Ніколи Секлета старців не годувала. То й зараз обійдеться!

— Ой бабусенько, так сьогодні погано торгувалося, нічим і поділитись!.. Кого іншого попросить!

Та вредна бабище прилипла, як шевська смола:

— Хоч грушечками пригости нещасну. Зо три грушечки мені, оті, найменшечкі...

Бачить Секлета, що не відчепиться.

— Аж три?.. Чим же я торгуватиму? Ат, де моє не пропадало: берить оцю крайню та цієї половинку!

Дала жебрачці одну зовсім перестиглу (і так ніхто не купить). Узяла ще з кошика надгнилу, негодяще ножом одрізала, а годяще старій віддала.

І треба ж такому статися, що була це ніяка не бабуса, а, як усі, мабуть, здогадалися, переодягнута чарівниця! Подякувала чемно за груші, тоді й каже:

— Завжди я виконую людям по троє бажань. Але якщо ти, замість трьох, дала мені півтори грушки, то збудуться твоїх півтора бажання!

Це промовила чарівниця і, як воно в таких випадках ведеться, мов крізь землю провалилася.

Довго Секлета не могла вийти з дива. Коли опам'яталася, почала думати. Яке б то

бажання загадати? Грошей? Зайву кошовку з товаром? Зо два пуди медяників, щоб хоч раз наїстися надурняк?

Не те. Все не те!

Цілий тиждень ощадлива жінка ламала собі голову, так нічого й не придумавши.

У неділю знову швиденько спродалася, лишалося курку збути. Курка була не дуже сита, але ж і просила недорогого.

Якийсь чоловік уперся, що візьме, тільки хай Секлета спустить копійку.

— Ні, дядечку, не вважу. Бо й копійка на дорозі не валяється! Хто копійки не шанує, той гривні не вартий.

Ні в яку покупець! І не купує, і не відходить.

— Уволили б ви, жіночко, моє бажання!

— А ви, чоловіченьку, ввольте моє бажання й накиньте копієчку!

Тільки вона таке вигукнула, як упертому дядькові наче сім баб пошептало: копійку доплатив і забрав курку.

Тітка рада! А тоді як ухопиться з досади за голову:

— Це ж одне моє бажання збулося вже!..

Нічого, ще півбажання в запасі. Подумає сім раз, щоб не вклепатись. І придумає.

Тільки що?

Якоїсь неділі напакувала Секлета на базар аж два добрячих кошелі. Волоче їх, ступить зо три ступені й відпочиває. Ще й сонце пражить!.. Візника найняти? Наче недорогого, але... пішки дешевше!

Раптом обганяє Секлету карета панська, четвірнею запряжена. Золотом виблискує. Пані в ній сидить. Добре їй: і їдеться швидко, і торби в плечі не муляють.

Карета обгорнула курявою тітку й зникла за поворотом.

Придумала Секлета:

— От якби мене щоразу підвозили, як оту пані!

Та й метикує нишком: нехай половина бажання. Хай півдороги. Нехай карета не в золоті. Нехай пара замість четверні! Хіба того мало?

Чує: спиняється коло неї карета! Обернулась — очам не повірила: і розцяцькована, як у пані, і коней четвірка, і візник у лівреї!..

Стішилась! Похапала речі, підбігла сідати, аж — глип: а карети лиш половина! Мовби хто взяв та згори донизу навпіл її перерізував! А коні... Тільки голови, запряжені дорогими вуздечками, гриви, та передні ноги копитами крешуть! А на приступці у візника... Перед є, а задню частину — лизень злизав!

— Прошу, графине! — каже.

Нажахана Секлета озирнулась: може, і в неї спина щезла?

Сердега аж заточилася: рясна її спідниця ззаду переходила в довгу пишну шовкову сукню! Вишивану сорочку на спині стягнув тіснючий корсет! Очіпок за вухами перетворився на шикарний капелюшок із пишним бантом аж до землі. До зроду-віку босих підшов чіплялися ззаду на ремінцях високі підбори з підківками...

Ще добре, хоч кошелі не розполовинились!

Постояла стовпом Секлета, подивувалася, але ж пора на базар, поки люд не розбігся! То чому б уже не під'їхати?

Влізла до півкарети, вчепилася на половині сидіння, як сорока на кілку, — поїхали. Пишне плаття в пилюці волочиться, шлейф на вітрі лопотить...

Відтоді Секлета щонеділі підходила з корзинами до воріт, появлявся "екіпаж" і віз торгувати. В чудернацької чи то пані, чи то молодиці покупців — пів'ярмарку, але й роззяв та насмішників — аж кишіло!..

Ополудні тітка поверталася додому. "Візник" допомагав своїй "графині" знести порожні кошики, прощався і зникав.

Так само щонеділі навіть найледачіші жінки вставали якнайраніше й збігалися подивитись на той незвичний виїзд. Чоловіки теж покидали свою роботу й поспішали до воріт. А дітлахи бігли навздогін, вигукуючи: "Півтора бажання!" "Півтора бажання!"

Звідки й дізналися, ви скажіть?..

Джерело: Казки з Ялосоветиної скрині